

Rued Christian Wred

beat

NR. 8

PRIS KR. 1,98 incl. oms.

1965

Sensationelle

fotos:

Den første

BEATLES-BABY!

THE DEFENDERS

STONES

KOMMER I MORGEN

To koncerter i Falkoner Centret

SÅDAN ER DE BOGSTAVELIGT

TALT

BASGITAR — hans instrument. Mærke Framus specialbygget til Bills usædvanlig små hænder.

INGENIØR — det var hvad, han skulle have været. Hvis ikke musikken var dukket op.

LYKkelig GIFT — hans kone hedder Diane, hans søn Stephen.

LEWISHAM — bydelen i London, hvor Bill fødtes.

WALLER — pianisten Fats Waller synes han godt om. Af andre favoritter kan nævnes: Jerry Lee Lewis, J. Reed.

YEH YEH — sunget af Georgie Fame, som Bill er meget begejstret for.

MARMELADE — en typisk engelsk spise, som Bill afskyr.

ASTRONOMI — han læser alt om stjerner, planeter og rumfærd.

NERVER — findes ikke. Han er all for rolig synes de fleste. Ingen kan bringe ham ud af ligevægt.

B

I

L

L

W

Y

M

A

N

CHOKOLADE — det kan Charlie lide både i fast og flydende form.

HUMØR — han er morskam på en stille og tilbageholdende måde.

ALVORLIG — han er gruppens store „tænker“.

RHYTM'N AND BLUES — helt i toppen.

LEENDE — kun sjældent.

INTERESSER — han synes om søde blondiner og ukonventionel påklædning.

ETIOPIEN — landet han drømmer om engang at besøge.

WEMBLEY — bydelen i London, hvor Charlie fødtes og voksede op.

ANNONCEBUREAU — Charlie arbejdede tidligere i reklamebranchen.

TROMMER — hans trommetilbehør beløber sig til over 5.000 kroner.

TYLER'S CROFT — skolen, hvor Charlie gik, inden han begyndte at studere kunst.

SAMMY DAVIS JR. — er en af hans favoritter. Charlie lytter også gerne til moderne jazz.

C

H

A

R

L

I

E

W

A

T

T

S

MUNDHARMONIKA — som Mick spiller, når alt andet ikke er nok.

INTELLIGENS — den vare har han masser af.

CENTRUM — der befinder Mick sig bedst.

KILBURN — bydelen i nord-London, hvor Mick og Keith deler lejlighed.

JOE — Micks far, der er lærer.

AMBITION — talaket være den står han nu i rampelyset.

GENE PITNEY — Mick og Keith skrev „That Girl Belongs To Yesterday“ for ham.

GED — geden hedder Billy G. og er Rolling Stones levende mascot.

EKSAMEN — Mick studerede økonomi ved en handelsskole for nogle år siden.

RHYTM'N AND BLUES — det forstår man.

M

I

C

K

J

A

G

G

E

R

BELGRAVIA — bydelen i London hvor Brian bor.

RICHMOND — stedet for „Crawdaddy Club“, hvor Stones havde stor succes for nogle år siden.

INSTRUMENT — mundharmonika og guitar. Han synger også.

ABER — dyr som Brian kan lide. Han er forresten en stor dyreven.

NIKOTIN — man ser sjældent Brian uden en cigaret i munden.

JAZZ — musikstil, der har haft stor indflydelse på Brians mundharmonikaspil.

ORIGINAL — det var han allerede i Cheltenham Grammar School.

NATUREN — der trives hans bedst.

EROBRE — han erobrer mange piger. Uden selv at vide det.

SENTIMENTAL — Brian erkender selv, at han er det inderst inde.

B

R

I

A

N

J

O

N

E

S

KOMPONIST — Keith plejer at skrive musikken til Micks tekster.

ERIC EASTON — manden, der først opdagede The Rolling Stones, er en af Keiths bedste venner.

INSTRUMENT — hvilket for Keiths vedkommende er en guitar af mærket Gibson.

„TRÆTTE“ — kælenavnet for Keith. Han sover hvor — og når som helst.

HÅRET — Keith synes, at folk taler for meget om det.

RICHARDS — hans virkelige efternavn. Men nu er 'et bortfalde.

INDKOMSTER — ikke små længere.

CHUCK BERRY — en af Keiths absolutte favoritter.

HJEMMEOPGAVER — dem blæste Keith en lang march på et tidligt stadium ... Han ville bare spille.

ARTIST — ikke kun indenfor musikken. Han er også en meget dygtig tegner.

RHYTM'N AND BLUES — det er soleklart.

DEAN MARTIN — Keith bryder sig ikke om ham. „Forstyrrede var optræden i USA-TV, mærkelige kommentarer“.

K

E

I

T

H

R

I

C

H

A

R

D

Georgie Fame studerer her ivrigt Beat efter den vellykkede koncert i dansetten i Tivoli den 31. maj.

GEORGIE-FAME *en succes*

En dag i december 1961 gav han sig selv et løfte. Det var en af de såkaldte „sorte“ dage, hvor alt ramlede sammen omkring ham. Han havde en følelse af at være fortabt, men han måtte lade bomben springe og meddelte The Flames: Sagen er afgjort. Det bliver ikke os, men Bill Fury, som laver filmen. Hos Larry Parnes er der ikke mere at hente.

Han er dybt fortvivlet, og hans latter er galgengrin. Udadt er han fænomenet Georgie Fame — kun 17 år gammel. For nogle måneder siden kom han med et brag i søgelyset i Larry Parnes „Big Beat Show“, han havde stået på grænsen til det eftertragtede rampelys, nu var boblen sprunget, det drejede sig ikke længere om at blive stjerne, men om hvordan han skulle tjene til det daglige brød.

Han fortæller videre: Jeg og drengene blev pænt og ordentligt sagt op af Larry Parnes, i den anledning var der ingen grund til klage, men vi havde jo alle vore bedrøvelige udgifter, der skulle skaffes penge til, og ingen af os havde anelse om, hvor vi skulle skaffe midler fra. Jeg var bange.....

Jeg fortalte min familie, at jeg var færdig hos Billy Fury, men vendte den lyse side udad, så de troede, at der var store ting i gære i fremtiden.

Sandheden var, at jeg ikke ejede en jante. Fik stablet penge på benene, så jeg tredje juledag kunne returnere til London for at være der, hvor chancen eventuelt fandtes. Men jeg var som sagt blank, og hvor skulle jeg bo. Hvor får man værelse, når man

ikke kan betale nogen leje? Her hjalp Mike mig. —

Georgie mindes endnu det lettelsens suk, han drog, da Mike, Gladiatorgruppens leder, sagde til ham:

„Jeg ved, du er hårdt ramt. Vi har en lejlighed i Soho, den er lille, men står til din disposition. Vi lægger en madras på gulvet, og stole er der nok af. Er det ikke bedre end en bænk i en park?“.

Bedre end en bænk i en park!!! Som landet lå i øjeblikket, var tanken om en stol hos dem at ligne med et tilbud om en suite på Dorchester Hotel. — Forøvrigt havde The Gladiators udenbys arbejde langt frem i tiden, så der var en seng at sove i. Hvilken herlighed!

Nu havde jeg da tag over hovedet, og lidt mad skaffede jeg mig ved nogle aftenjobs. Men der var sandelig dage, hvor jeg måtte gå sulten i seng.

Så blev det Tony Secunda's tur til at optræde som min ven i nøden. Tony er en af managerne for The Moody Blues. Han kunne lejlighedsvis dukke op i Soho og spørge: „Hvad siger du til en hamburger?“, eller: „Hvad med lidt fisk og chips i dag?“. Han reddede mig mange gange fra at gå i seng med helt tom mave.

Ensomheden var også en plage for Georgie. Og han var meget af tiden alene, når Gladiators var ude på turne'er. Han havde ikke penge til at gå ud for, endsige tænke på at invitere en pige på noget.

Derfor tvang skæbnen ham til at fordrive tiden hjemme på en eller anden måde. Og hvad var mere nær-

liggende end at give sig til at lytte til Mike O'Neills pladesamling.

Jeg havde hans tilladelse til at spille, så meget jeg ville, fortæller Georgie, og hvad jeg ville. Her kom jeg for første gang i kontakt med rytm'n blues. Det var det mest fantastiske, jeg nogensinde havde hørt. Jeg kunne i timevis sidde og lytte til King Pleasure, James Brown, Mose Allison, Ray Charles og hele tiden sagde jeg til mig selv: „Dette er noget for dig“. Dette var MIN type musik. Jeg kunne ikke klare mig med bare at lytte — jeg blev simpelthen drevet til også selv at spille det.

Heldigvis havde jeg stadig forbindelse med The Blue Flames, dem op-søgte jeg og fortalte dem, hvilken opdagelse jeg havde gjort. Jeg gjorde dem begribelig, hvilken lyd jeg ville have, — de faldt for den. Vi begyndte at øve, vi ville komme den fascinerende kerne i rytm'n blues musikken så nær som muligt.

Den dag oprandt, da jeg sagde: „Nu tror jeg, vi har nået, hvad vi søgte“.

Så rejste der sig et andet spørgsmål. Hvor og til hvem skulle vi henvende os og lade os høre?

Georgie omtaler nu Alan Watson, nuværende tenorsaxofonist i The Migil Five, som hans tredje hjælper. Al ledede orkestret i Flamengo Club i Soho og lovede, at han ville forsøge at give os en chance for at optræde der.

Han holdt sit ord. Han arrangerede det således, at vi fik lov til at spille en eftermiddag.

Den dag var det sket. Vort store gennembrud havde fundet sted. Jeg

vidste det allerede efter otte takter; vi ville klare det. Det gjorde vi og mere til. Publikum var på kogepunktet.

Da vi endelig kom væk fra Flamingo var det med en følelse af at svæve på en lyserød sky, og med løfte om at optræde flere gange. Min sidste tanke, inden jeg faldt i søvn i Mike's stol den aften var, at nu var vi inde på den rette vej.

Georgie fortæller videre: Vi indså allesammen, at en stor hit-plade var vejen til at blive kendt over hele England. Men der var gået så lang tid, og jeg spekulerede på, om denne bane, nogensinde ville blive åbnet for os.

Optræden med min egen gruppe i Flamingo begyndte i juli 1962 og først i september 1963 lykkedes det mig at komme igennem med min egen single „Do the Dog“. Det var først i december 1964, at „Yeh,yeh“ bragte os i toppen.

Det var en skøn fornemmelse, da det skete. Og der var en vis grund hvorfor.

Da vore tidligere plader ikke nåede med blandt Ti i Top, sagde folk nemlig: „Georgie, det er spild af tid. Kast dig over noget mere indbringende“.

Vi tog os ikke noget af det. Vi spiller den slags musik, der giver os 100 procent tilfredsstillelse, og nu ser det ud til, at flere og flere fans opfatter vor musik.

Som jeg sagde tidligere under interviewet, har jeg ventet i tre år på, at dette skulle ske, og hvis der nogensinde er noget, der har været værd at vente på, så er det dette.

beat

BEAT udgives hveranden fredag af forlaget
Interpresse A/S. Tryk: Stenby Tryk A/S
Ansvarshavende redaktør: Erik Haaest
I redaktionen: Torben Jørgensen
Redaktion og annoncer:
BEAT
Gasværksvej 10 A, København V.
Tlf. EVa 1144. Drej (0138) 1144.

„NOGEN” indspillede „SOMEONES”s plade...

Hvis ikke andre tør, så vil vi gøre det: råbe et „Vagt i gevær” imod den farlige tendens, der er blevet m.h.t. vore danske gruppers indstilling til gramfonindspilninger.

Når man laver en plade med „The Hutlihutlies”, synes man måske ikke trommeslageren er „stærk” nok. Hvad gør man så? Noget meget enkelt: Man tager en dygtig trommeslager fra en anden gruppe.

Hokus, pokus, filihankat! Ud kommer en fremragende plade med „The Hutlihutlies” – og hvilken fryd at høre deres trommer.

– Det er stærkt, siger alle vi unge. Dem må vi have ud i vores popklub. Dem må vi hen og høre ved koncert.

Men den dag, The Hutlihutlies kommer, er trommeslageren sandelig ikke ham fra pladen.

Det hidtil grelleste eksempel overværede BEAT i Sonets studier forleden nat, hvor orkestret Someones indspillede deres anden plade.

Besætning: To Someones (bas og rytme) på egne pladser i orkestret, mens singleguitaristen gik med på rytmen.

Hvem spillede singleguitar? Og hvem spillede trommer?

Det gjorde såmænd Peer Frost fra rivalerne og Ken Gudmann fra Defenders.

Samme dag meddelte Someones' manager til alt folket, at nu steg gruppens priser væsentligt.

Det er jo et fremragende orkester – bare lyt til gruppens plade!!!

Stop den meget kedelige tendens. Er orkestrene ikke gode nok til pladeindspilning, så lad dem vente, til de er blevet det.

Det andet er at føre os bag lyset.

HVAD BLEV DER AF RIVALERNE?

LITTLE RICHARD

Richard Wayne Pennimann, bedre kendt som „Little Richard”, har sunget lige siden han kunne begynde at tale. I hele sin skoletid sang han i en kirke og her lærte han ligeledes at spille piano og orgel. Men allerede som fjortenårig kom han med i et stort rejsende show og her sang, dansede og spillede han i et par år.

Herefter dannede han en lille gruppe som blev kaldt „The Upsetters”. Little Richard samlede gruppen i sit hjem og her indspillede de på bånd en af hans egne kompositioner. Derefter sendte han resultatet til pladeselskabet „Specialty records”. Her syntes man godt om melodien og udsendte denne. Det har man aldrig fortrudt. Melodien var nemlig „Tutti Frutti”.

Succes'en var hjemme med det samme og nu fulgte slag i slag melodier som „Long Tall Sally”, „Rip It Up” og „Good Golly Miss Molly”.

Bill Haley's rock n' roll musik satte rigtig gang i den døde musikverden og åbnede vejen for mange talenter. Little Richard var et af dem og folk strømmede til. Aldrig førhen havde man oplevet noget lignende på en scene. Stående ved sit piano sang Little Richard sine sange så hele salen kogte og ind imellem foretog han halsbrækkende numre hen over scenen og op på pianoet. Denne artistiske sanger kunne simpelthen det hele, og hans popularitet var enorm.

Hele tiden dukkede der nye hits op med ham og næsten altid var de skrevet af ham selv. „Keep a knockin’”, „She's got it” og mange flere er stadig populære ting som ethvert pigtrådsorkester spiller.

Pludselig i 1958 hørte man ikke mere til Little Richard. Rygterne svirrede. Nogle fortalte han var død, andre igen at han var blevet sindssyg af den vilde optræden, medens andre igen simpelthen sagde at han blot var holdt op med at synge rock n' roll. Det sidste var rigtigt.

Der skete dette:

Little Richard skulle flyve til Australien til en større turné. Maskinen kom i brand midt ude på havet og alle troede at den sidste time var kommet. Pludselig så man Little Richard kaste sig på gulvet og begynde at bede, og mange fulgte hans eksempel. Maskinen nåede sit mål, men koncerten i Australien blev Little Richards sidste rock-koncert i mange år. Han blev nemlig stærkt religiøs efter den dramatiske flyvetur, og han begyndte igen at synge i kirken.

I de kommende år kom en række fine gospel LP-plader med Little Richard, der viste, at han i grunden var en ualmindelig dygtig sanger og disse plader fik meget stor succes, selv om de jo henvendte sig til et noget andet publikum end hidtil.

Men man savnede Little Richard på scenen overalt i verden. Navnlig i England var savnet stort og i 1962 forsøgte man at overtale Little Richard til at give en koncert i England, ligesom i de gode

Little Richard's optræden er noget af det mest vilde. Han ses her i en scene fra filmen „Don't knock the rock”.

gamle dage. Det lykkedes at få ham overtalt, men Little Richard gjorde opmærksom på at det kun ville blive denne ene gang.

Little Richards come-back blev en kæmpesucces og teenagerne ville have mere, men Richard sagde nej og tog hjem til USA igen.

Han havde dog fået lysten tilbage, og da der et par måneder senere kom tilbud fra den berømte „Starclub” i Hamburg, havde han faktisk bestemt sig til at fortsætte. Siden har det atter været en stor succes overalt hvor han kom. Sidste år ventede de danske teenagere den meget store oplevelse. Little Richard var annonceret her. Men han blev desværre syg i England og koncerten måtte aflyses. I stedet fik man fat i Bill Haley and his Comets, men uheldigvis blev også Bill Haley syg i det influenzarante England, så vi fik ikke herhjemme glæde af de populære rock n' roll kongers Europaturne. Måske kommer de tilbage næste år.

Sidste år havde Little Richard stor succes overalt i Europa med sin „Bama Lama Bama Loo” og hans nyeste i USA hedder „Dance what you wanna” og tegner til at blive en ligeså stor succes, for den populære Little Richard Pennimann.

Skjold

Mens vi venter på LYKKENS GUDINDE

Mens vi venter spændt på resultatet af lodtrækningen om de 20 gratis Revierarejser, som BEAT har inviteret sine læsere til at konkurrer om, har vi besluttet at forlænge indsendelsesfristen en anelse af hensyn til læsere, som allerede har taget tidlig ferie og måske ikke har været hjemme i Danmark, hvor BEAT kan købes. Hvis de skynder sig at få fat i det forrige nummer af BEAT, som indeholdt den sidste af de fire samlede kuponer samt den afsluttende navnekupon, kan de endnu nå at indsende.

Alle der har indsendt kuponerne i en kuvert mærket „Riviera-rejsen”, så brevet er os i hænde inden kl. 12 middag den 22. juni 1965, deltager i lodtrækningen om 20 gratis rivierarejser 8.–15. august med Gunilla Thorn og Sir Henry som rejseledere.

Under sin turne i England blev Little Richard optaget af engelske fjernsyn. Her synges sammen med The Shirelles, en amerikansk pigesanggruppe.

PROBY PROVOKERER

P.J. Proby har endnu en gang sat hele England i oprør. Det er gået så vidt, at forbyde P.J. Proby-koncerter i England for evig tid.

Forleden optrådte P.J. Proby ved et show i Newcastle's City Hall. Han gik på scenen iført en hvid kedeldragt, som efter hans optræden var helt sort af støvet fra scenegulvet, hvor han rullede rundt, og af de mange teenagere svedige hænder, der under hele showet blev rakt frem for at kramme ham.

De 2000 teenagere gik amok, da P.J. Proby kravlede hen til scenekanten og kyssede to piger, der besvimede straks efter.

Alle maste for at komme frem til scenen. Under denne fremstormen af de unge, der alle ville hen til deres idol, blev næsten alt inventar i den ellers så flotte sal smadret.

Efter koncerten lignede Newcastle's City Hall Tivoli's koncertsal efter to Kinks-koncerter. Ca. 100 teenagere måtte på skadestuen efter at være blevet mast eller trampet ned af massen.

På billederne ses P.J. Proby under sit livs koncert.

P.J. PROBY SKRIVER MELODIER TIL

En af Danmarks kendteste grupper, det københavnske toporkester THE BEEFEATERS har fået en usædvanlig chance — takket være en god portion held og en ikke mindre del beskedenhed:

Om få uger udsender HMV-Columbia The Beefeaters' debutplade. Begge sange er komponeret specielt med henblik på det skandinaviske marked af øjeblikkets frækkeste og dygtigste entertainer, popbranchens „enfant terrible” P. J. Proby. Melodierne er skrevet af Proby til det amerikanske forlag „Metric Music”, som har videregivet sangene til Danmark.

Da de to melodier dermed får deres verdenspremiere, og nye melodier fra P.J. selvsagt vil påkalde sig interesse fra den ganske verden, har The Beefeaters dermed sikret sig internationale chancer, som kun bliver ganske få til del.

Bag dette ligger en lille tildragelse, som nok er værd at fortælle:

Beefeaters skiftede fornylig manager, og det var anledning til at orkestrets navn blev bragt på bane i en samtale mellem den nye manager for orkestret og dennes gode ven, direktør

THE BEEFEATERS

Jørgen Kleinert, Forlaget Imudico. Forlaget arbejder meget snævert sammen med Skandinavisk Grammofon Aktieselskab, der udsender på mærkerne HMV og Columbia.

— Hvem indspiller Beefeaters egentlig for? spurgte hr. Kleinert.

Svaret var en komplet overraskelse. Direktør Jørgen Kleinert, kendte udmærket det dygtige orkester fra forskellige koncerter.

— The Beefeaters har aldrig indspillet en plade! lød svaret.

Da Kleinert havde sundet sig lidt, udbrød han: Tror du, vi kan lave grammofonkontrakt med dem. Jeg har netop skrevet kontrakt med „Metric Music” om de skandinaviske rettigheder. Jeg har allerede fået en del materiale frem, bl.a. to helt vidunderlige crazymelodier, som vil passe som fod i hose til The Beefeaters.

Manageren sagde ja på stedet. Så let kan man — når man er meget heldig — lave en grammofonkontrakt.

Til spørgsmålet: Hvorfor i alverden har I aldrig lavet plade? svarer Søren Seirup fra The Beefeaters: „Der er aldrig nogen, som har spurgt os!

THE BEEFEATERS, som nu får en virkelig grammofonchance, er i dag Danmarks mest yderliggående Rhythm and Blues-gruppe.

I dag, hvor gruppen hører med blandt de virkelige toporkestre, ser besætningen således ud:

Hans Mogensen, 18 år (singleguitar). Søren Seirup, 20, (bas og mundharpe), Morten Kjørunggård, 19, (orgel) og Erling „Mozart” Madsen, 18, (trommer).

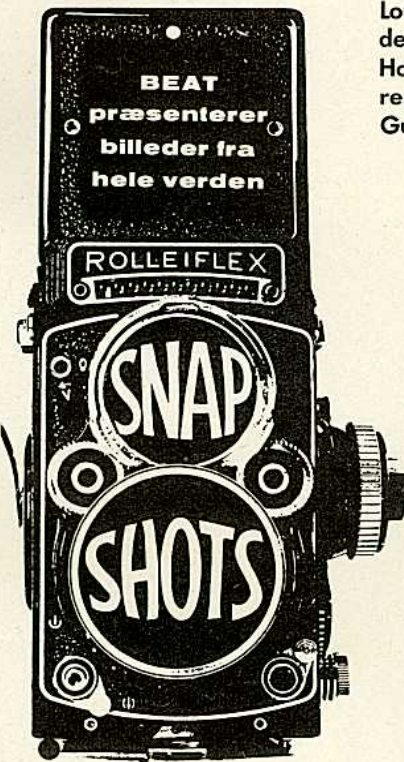
Brigitte Bardot dementerede ved hjemkomsten til Paris forleden fra filmindspilninger i Syd Amerika rygter om, at hun har forladt sin brasilianske ven Bob Zagura. „Det er ham, der har givet mig denne søde, lille hat“, kvadrede hun.

Sangeren Gert Timmerman overrakte forleden Louis Armstrong to særlige plader til ære og minde, en platinplade for 200.000 solgte plader i Holland af „Ik heb eerbied voor jouw grijze Haaren“ og en guldplade for „Nimm deine weisse Guitar“, som er solgt i 100.000 eksp.

Situationen begynder langsomt at lysne for den nys åbnede poprestaurant i Nykøbing Sjælland. Den har fået navnet „Kinda“ efter The Kinks' sidste plade, hvis forside er sat op i kæmpeformat på den ene væg. Det er orkestret The Beefeaters, som hygger sig foran billeder i en pause under deres optræden.

Cynthia og John Lennon, da de forleden med fly forlod London for at tage på ferie. De rejste incognito. (Det var derfor, de indskrev sig på andre navne og gik med solbriller). Læg mærke til to modeluner. John Lennons kæmpestore, sorte fløjls-hat (den skal nok slå an) og Cynthias hvide strømper, som forlængst har invaderet os. (Det er den slags, der herhjemme går under betegnelsen „Klid på benene“).

Dejligt rødhårede Cilla Black (i midten) slappede forleden af i en Tivoli-park sammen med kollega Susan Baker og hendes tvillingsøster Jenny. Her nyder de en hurtig karusseltur.

Stig Lommer har fået en formidabel succes på sin sommerrevy „Bare for sjov“, som er en kavalcade over de sidste 30 års bedste numre i ny udformning. Her finder Jørgen Ryg (tv) og Preben Kaas (th) i revyen ud af, at piger også kan være lækre, selv om tøjet ikke er to numre for småt.

De seks sangeskende fra Madagascar „Les Surfs“ har atter forladt København, hvor de havde stor succes i Tivoli Varieteen. De nåede forinden at se sig selv i BEAT.

Den berømte farvede pige-gruppe The Sherrys kommer til Danmark den 9.-11. juli på en lynturné. The Sherrys har haft adskillige plader på USA's top ti, blandt andet „Pop pop pop pie”. The Sherrys regnes for en af USA's bedste pige-grupper.

Den engelske popsanger Jess Conrad, som i øjeblikket holder en lille pause på hitlisterne, går mere og mere over til filmen. Han har netop færdigindspillet sin nyeste film „The Golden head”, i hvilken han synger to numre, nemlig „Things I'd like to say” og „Don't turn around”, som er udsendt på plade.

Den efterhånden aldrende amerikanske sanger Dean Martin, der fornylig havde et hit med „Everybody loves somebody” ligger igen på hitlisten med „I'm the one who loves you”.

The Beach Boys er stadig Amerika's populæreste gruppe. De ligger med deres nyeste singleplade „Help me Rhonda” nummer 1 i USA.

Komiker Jerry Lewis' søn Gary Lewis og hans gruppe The Playboys, som toppede den amerikanske hitliste med „This diamond ring”, ligger igen på toppen med „Count me in”.

Endnu et dansk orkester skifter en mand ud. Det er The Beethovens, hvis trommeslager må lægge pigtråden på hylden, da han skal læse til lærer. En ny mand er ikke fundet.

Den engelske sanger Tom Jones, der havde et hit med „It's not unusual”, har med en 4 år gammel indspilning „Little lonely one” skabt sig et navn i USA.

Elvis Presley's seneste singleplade „Crying in the chapel” er en gammel indspilning fra 1960. Det var hensigten at den skulle have været med på hans LP „His hand in mine”, men blev udsat for senere udgivelse.

Den norske topgruppe The Cannons besøger i august måned Jylland.

De skal spille i „Tyrolerlandsbyen” i Vejle og i „Africano” i Esbjerg.

Brian Poole and The Tremulous kommer til Danmark. De skal fra den 5. til den 22. august på Skandinaviensturne.

Danmark får besøg af den berømte amerikanske folkesanger Pete Seeger i anledning af musikfestivalen i København i august måned.

Jack Fridthjof (Beat Records) er i England, hvor hans dans „Beat” skal demonstreres for englænderne. Den bliver blandt andet vist i TV.

Daimi er ved at slå igennem i Vesttyskland. For kort tid siden indspillede hun i Hamburg den tyske version af „Perry, han si'r”, som på tysk har fået titlen „José sagen”.

„The Meteors” har udsendt deres egen plade med den engelske sanger Jimmy Scott, oplyser Bent Madsen fra Fab Fan-Club, som er gruppens manager. De har desuden fået tilbud om en selvstændig pladekontrakt.

Donovan's anden plade, hans egen komposition „Colours”, er blevet et hit i England. Ligeledes er hans LP „What's bin did and what's bin hid”, der ligger blandt de ti mest solgte LÅ'er.

Hermans' Hermits er på tiden den mest populære engelske gruppe i USA. Deres „Wonderfull World” arbejder sig opad de første tyve. „Wonderfull World” er herhjemme udsendt som b-side på deres store hit „Mrs. Brown you've got a lovely daughter”.

P.J. Proby skal til at indspille film. Optagelsen starter først i juli og ventes at slutte sidst i august. P.J. Proby skal desuden give koncerter i Sverige sidst i juni.

Georgie Fame, der fornylig gæstede Danmark, skulle den 1. juli begynde optagelsen på sin første film „The Georgie Fame story”. Den er nu blevet udskudt på ubestemt tid på grund af en Englandsturné til efteråret.

The Lockings, popgruppe fra Helsingør, har kvalificeret sig som Nordsjællands repræsentanter til finalen i en landsdelsomfattende pigtråds-konkurrence. Finalen afholdes den 17. juli på Sommariva i Helsingør.

For The Lockings er der deuden tale om en 6 måneders turne med Dansk Teaters skuespil „Dagens ret”.

Tom Jones har modtaget en statuette af den engelske pop-radio „Radio Caroline” for årets bedste mandlige pladepræstation.

Herman, fra Herman's Hermits, er en udmærket pianist. Han spillede blandt andet piano på gruppens hit „Silhouettes”.

Der er i USA udsendt en ny Beatles LP med blandt andet fire nye numre, som ikke er udgivet andre steder i verden.

Den amerikanske folkesanger Bob Dylan scorer for tiden sit tredje hit i England med sin egen komposition „Maggie's farm”.

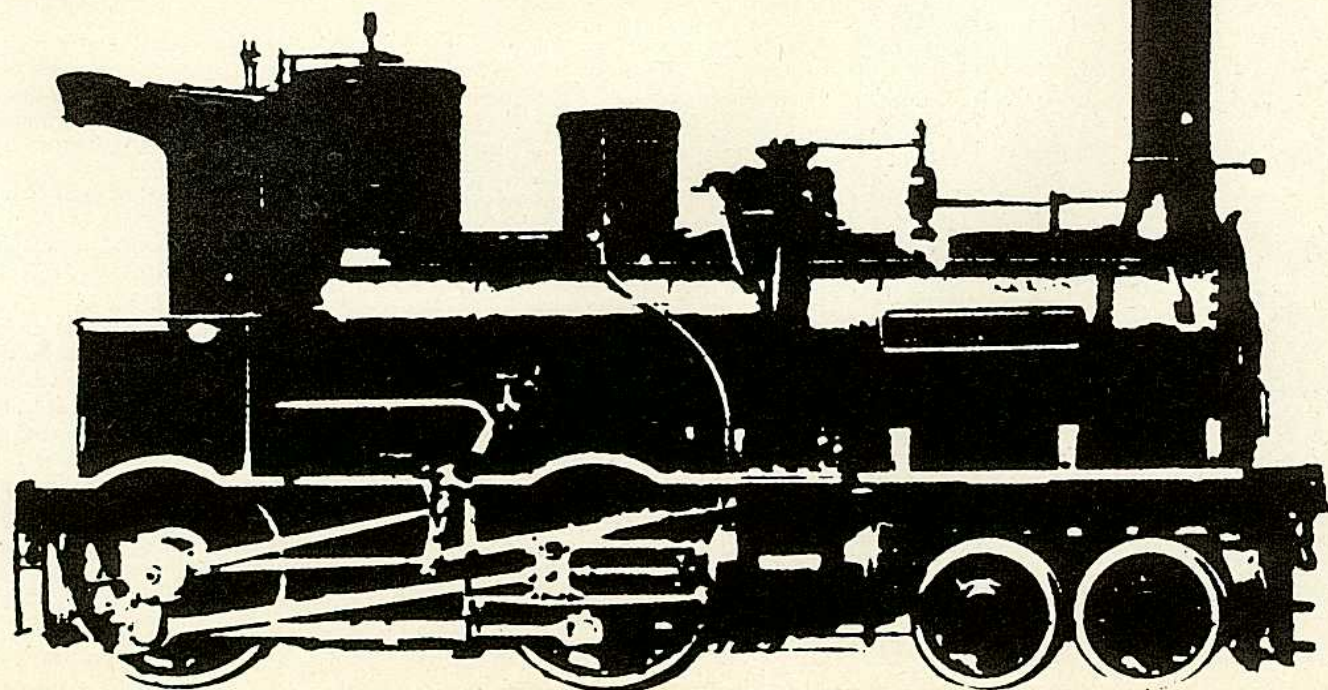
The Rolling Stones har nu indspillet en EP plade, der er optaget ved en af deres koncerter. Pladens titel er „Got live if you want it” og består af følgende numre: „Everybody needs somebody to love”, „Pain in my heart”, „Route 66”, „I'm moving on” og „I'm alright”.

Tom („It's not unusual”) Jones har fået kæmpesucces i England med sin første LP „Along came Jones”.

KORT & GODT Om STORT & SMÅT

Den berømte komponist Burt Bacharach har i øjeblikket et hit i England med sin egen komposition „Trains and boats and planes”. Han ligger en hestelængde foran Billy J. Kramer, der har indspillet samme melodi. Billy J. Kramer er overbevist om at slå Burt Bacharach i den sidste ende.

Tidligere medlem i The Animals Alan Price spiller klaver på Dusty Springfields næste singleplade.

— Nu når I kommer i søgelyset, vil vi have det første billede af berømtederne, sagde The Telstars (ved kameraet) og satte sex/sex-film i kameraet og Lecia og Lucienne i søgeren.

LEICA & LUCIENNE

En profet bliver som det så ofte er sagt, sjældent agtet i sit fæderland. Desværre er det også sjældent anerkendelsen kommer i det fremmede. To kvindelige pop-profeter, søstre LECIA og LUCIENNE, fra den gode, københavnske bydel Hvidovre synes imidlertid nu at skulle opnå anerkendelsen i det fremmede.

For et års tid siden indspillede de to søstre (i dag er de

13 og 17 år) for HMV pladen „Wishing to kiss you. Pladen blev solgt i et såre beskedent oplag herhjemme. HMV i Danmark sendte imidlertid pladen til deres forretningsforbindelse i USA. Forleden kom der kontrakttilbud. Selskabet i Danmark accepterede, og Lecia og Lucienne er i dag debuteret i USA som Danmarks første popsolister over there.

Om et par uger indspiller

pigerne deres næste plade. Den bliver i en helt ny stil, idet de to smarte og fæslige søstre i dag har taget beatrytterne under sanglig behandling, stilsikkert akkompagneret af det københavnske orkester THE TELSTARS.

Sammen vil de to piger Lecia og Lucienne og de fire Telstars gøre alt for at indvinde så meget land som muligt mellem Hvidovre og Los Angeles.

De to sangsøstre bliver Danmarks første popsolister på det amerikanske plademarked.

KINKS

Kommer i september

Starten på næste koncertsæson bliver spændende. Den bliver nemlig indledt af ingen ringere end den engelske topgruppe THE KINKS.

Siden BEAT for nogle numre siden kunne meddele, at The Kinks efter den meget dramatiske koncertaflysning i Tivoli, agtede at vende tilbage til Danmark for at vise de mange skuffede fans, hvad de virkelig formår på en scene, har BEAT fået talrige spørgsmål, om hvornår dette besøg ville finde sted.

Nu er det afgjort: Kinks kommer i september.

Konserterne — man ved ikke endnu, hvor mange der kan blive tale om — vil blive holdt i KB Hallen. Tivolis koncertsals ledelse holder fast ved sit besynderlige standpunkt, at man ikke oftere vil have popkoncerter i Tivolis koncertsal. Falkoner Centret er i sep-

tember optaget af udstillinger. Tilbage er kun KB Hallen, som ganske vist ikke er alt for velegnet som koncertsal, men som dog er anvendelig, når blot arrangementet er ordentligt tilrettelagt (hvad det f. eks. ikke var ved majkoncerten med The Animals).

Kinks' besøg i april var utvivlsomt det mest dramatiske koncertarrangement siden rock'n'roll-optøjerne for år tilbage. Koncerten om fredagen blev som det vil huskes en skandalekoncert, da udrykningspolitiet — der ganske uden grund var tilkaldt — begyndte at slå ind på det sagesløse publikum og drive teenagerne som dyr ud af koncertsalen og helt op mod Rådhuspladsen.

Dette medførte at Tivolis ledelse i den ophidsede forvirring på eget initiativ nægtede at åbne koncertsalen for næste aftens to koncerter, så arrangø-

erne måtte betale alle solgte billetter tilbage. Derved blev 4000 fans snydt for den store oplevelse, som en Kinks-koncert vitterlig er, ligesom arrangørerne led et stort økonomisk tab.

Retssagen mod Tivolis ledelse i anledning af den omdiskuterede aflysning verserer stadig. Den slags går langsomt — langsommere end rimeligt er. Det ville være rart at have haft den afklaret inden næste koncertsæsons begyndelse, så koncertarrangører vidste, hvor de stod i lignende situationer.

Men sag eller ikke sag. Kinks kommer tilbage. Det glæder vi os til. Kinks står for os stadig som de dygtigste popentertainere vi har set. (BEAT nåede heldigvis at se dem i aktion under prøverne og den del af koncerten, som politiet ikke nåede at få ødelagt). Vi glæder os til at se The Kinks igen.

JOE E. CARTER'S
GROUP

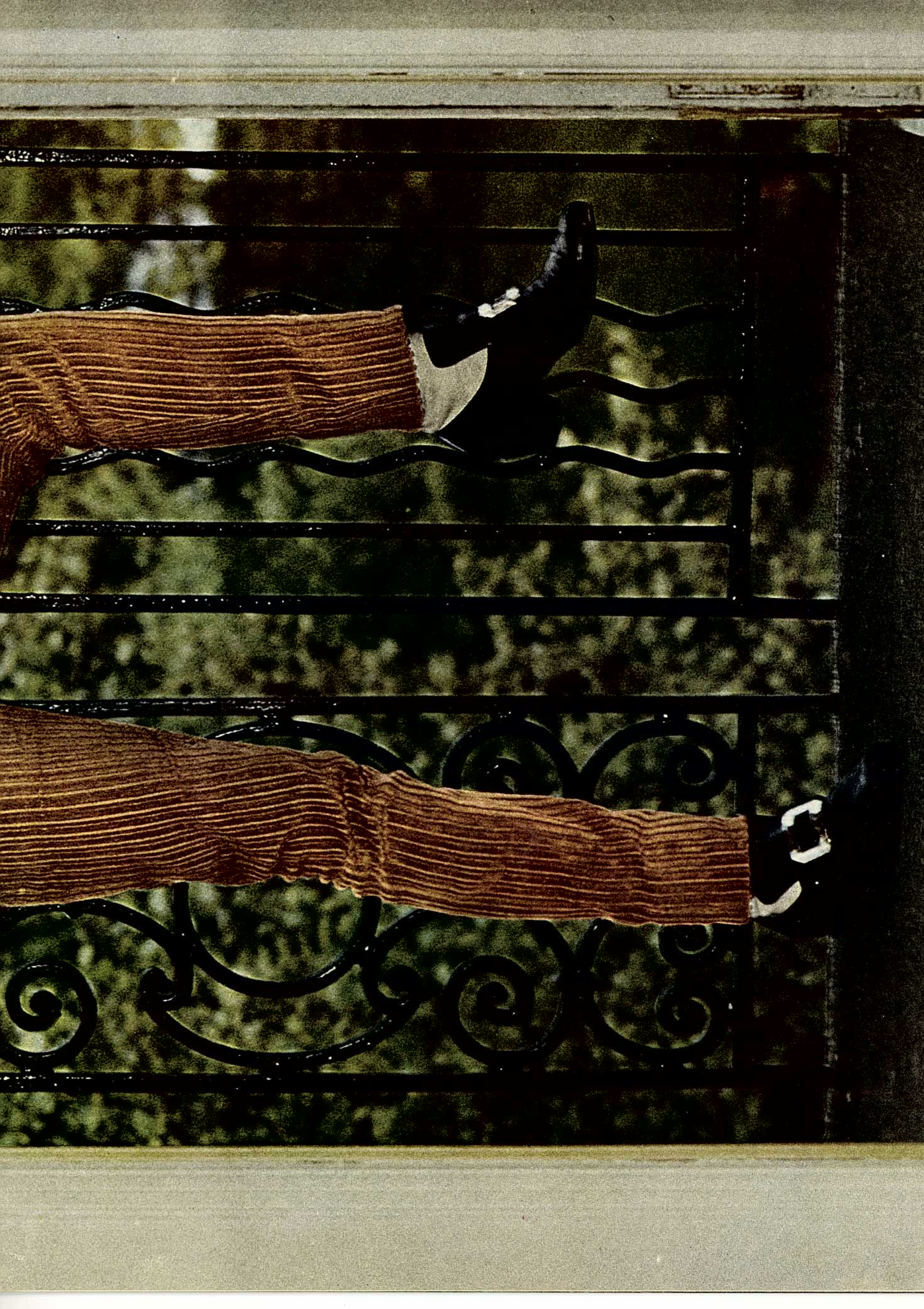
beat

beat

P. J. PROBY

CLIFF —
den mest charmerende fyr i verden!

En gang var det en drøm ... Den slanke, mørkeøjede dreng ville være berømt. Men han havde ingen idé om, hvor berømt han ville blive. Han ville være rig — ikke for pengenes skyld, men for at hjælpe sine forældre og sine søstre, og så han kunne leve et spændende liv.

Da han var mindre og boede i Chesnut, Hertfordshire, plejede han at følge de store flyvemaskiner med øjnene og drømme om alt det han skulle nå. Det var Harry Webbs egen drømmeverden. I dag er det, som vi alle ved, blevet den virkelige verden for

Cliff Richard. Det er en verden, hvor der hver dag sker nye ting; som bringer spændende oplevelser med sig.

— *Det er sandt, at jeg drømte meget som barn, fortæller Cliff, men for mig er det blevet til virkelighed.*

— Jeg turde ikke håbe på, at jeg skulle få så meget, kun ved at fremføre den slags musik som jeg kan lide at det var muligt for mig, at købe et pragtfuldt hus, som min mor og søster bor i, eller at jeg har mit eget paradis ved en strandbred i Portugal. Når jeg tænker på det, og alt det jeg har oplevet på mine rejser — hvordan kan jeg så sige andet end, at jeg er dybt taknemmelig?

— Jeg ved, og det har jeg altid sagt, at jeg kan takke mine fans for at alt dette vidunderlige er gået i opfyldelse. Men der er ting, man ikke kan sige for ofte, og dette er sjældent ude af min bevidsthed ...

Et øjeblik ser han stille frem for sig, så fortsætter han.

— *Naturligvis er forandringerne i mit liv, ikke kun noget der angår mig personligt, min karriere betyder også utroligt meget. „At sidde i smørret“ betyder indenfor show-business, at der altid sker noget, man lærer nye interessante mennesker at kende, der har sluttet sig til den skare, som kæmper om en plads på toppen.*

Cliff mindes de år, der forandrede hans liv i popverdenen ...

Hvordan han havde sin første succes med „Move It“ i september i 1958. Dengang var Connie Francis og Kalin Twins på toppen ... Et år senere kæmpede han med sin version af „Livin Doll“ om topplaceringen med Craig Douglas' „Only Sixteen“. Endnu et år senere var The Shadows på toppen med „Apache“ ...

Siden kom september 1961, hvor Cliff havde lejlighed til at være glad af to grunde: Hans idol Elvis Presley kom op med „Wild in The Country“ og på vej mod stjernerne, var også en ung sangerinde, som han opmuntrede — Helen Shapiro.

September 1962: Elvis var igen på toppen med „She's Not Yot“ skarpt fulgt op af Tornados fantastiske „Telstar“. Et år senere: BEATLES, der red på berømmelsens tinder med „She Loves You“. Og september 1964: Herman's Hermits leder, der kom med „I'm into Something Good“.

Cliff er midt i alle disse bevægelser. Den stadig bevægelse af rock- og blues-musikken ... den stigende interesse for viser, og den nyopdukkede for folke-musik.

Men trods alt dette er Cliff stadig den samme. Spørg enhver der kender ham ligesom os — fra de første dage af hans karriere:

— Cliff, siger de — han har overhovedet ikke forandret sig i løbet af disse år. Han er stille, velopdragen, prøver ikke at fægte med arme og ben — har samme hattenummer.

Han opfører sig på samme måde som for syv år siden. Han siger selv: — Jeg håber, at jeg bliver ved med det. Jeg afskyr mennesker, der er høje i hatten, og jeg ville afsky mig selv endnu mere, om jeg blot prøvede på at være det. Hvordan forklarer jeg, at jeg stadig er den samme? Jeg kan kun sige, at det ville være forkert, hvis fremgang skulle forandre mig. Jeg antager, at man ikke behøver mereforklaring.

Man tvivler ikke på det, Cliff og The Shadows siger. I stedet for at vente på at The Beatles skulle blive berømte, opmuntrede de dem og blev gode venner med dem, langt før de begyndte deres march mod stjernerne.

Vi mindede Cliff om det: — Begyndte det hele ikke dengang, da De og Shadows inviterede Beatles til et party i foråret 1963?

Cliff griner: — Den virkelige begyndelse var i 1962, da vi hørte „Love Me Do“. Vi var på vej til Sydafrika. Vi syntes, at „Love Me Do“ var så god, at vi anbefalede Beatles til alle, vi mødte — både hjemme og i Sydafrika.

— *Ser du meget til Beatles for tiden?*

— *Ikke meget. I ved, hvordan det er indenfor den branche — alle farer omkring og har meget at lave. Men når vi mødes, har vi det sjovt. Paul McCartney kikkede en eftermiddag indenfor på Palladium, da vi havde prøver på „Aladdin“. Han var der et stykke tid, og bagefter fik vi en kop te sammen og sludrede om gamle dage og de sidste nyheder indenfor popverdenen. Det var rart at træffe ham — det er altid rart, at møde nogle af dem.*

Måske er det derfor, de kommer så godt ud af det med hinanden, Cliff og Beatles. De er altid de samme. Ingen ballade, intet forsøg på at være destore popidoler. Det er godt for Cliff, godt for Beatles og godt for den lunefulde show-branche.

Cliff havde en rød badekåbe på, og bare arme og ben.

— I skal ikke tage jer af, at jeg bider i denne skive ost. Jeg er på diæt, og det er det eneste, jeg må få, sagde han. Jeg har altid troet, at jeg tilhørte den nervøse type, men hvis det var tilfældet, ville jeg jo også være tynd.

CLIFF

et af tidens mest tiltalende popidoler

— Har du tid til overs for piger og den slags?

— Naturligvis, jeg tror, at enhver mand med lidt selvrespekt har tid til piger. Efter et show er der altid, nogen af danserinderne der holdet et party, og der tager vi så hen. Der møder jeg piger. Jeg er en god bekendt af Una Stubbs, som arbejder en hel del sammen med os.

Mine aftaler begynder først når andres slutter. Når jeg inviterer en pige til

middag, må det blive efter forestillingen. Det gør ikke noget for mig. Jeg kan lide at spise sent.

Manageren kom ind. — Der er en, der venter på dig Cliff.

— Det tager ikke så lang tid. Han vendte sig imod os. — Der er altid nogen, som venter.

— Forstyrrer det?

— Nej. Tidligere gjorde det, men jeg har ændret min opfattelse af mange ting. I stedet for at tænke på dem, der sidder udenfor, koncentrerer jeg mig om dem, jeg er sammen med — som jer f.eks. Jeg har været med til

strækkelig længe, til at vide, hvordan man skal klare sig indenfor showverdenen. Kan I tænke jer, en del af mine fans er de samme, der har været med fra begyndelsen og gjort mig til det, jeg er i dag.

Han var tavs i lang tid, det var som om al hans tid stod til vor disposition.

— Det er rart at høre fra gamle fans. Men en del af dem, fra tyve og op efter, keder mig af og til. Jeg synes, at piger skal tænke på vigtigere ting end popidoler, når de er kommet op i den alder. Det er godt, at kunne lide at lytte til popsangere, men det er forkert at hænge ved sceneindgangen.

— Tænker du på at gifte dig, Cliff? Han nikkede.

— For to år siden var jeg lige ved at gifte mig. Han gør et ophold.

— Nu er det gledet meget i baggrunden. Det er klart, at jeg tænker på det. Det, at gifte sig, er noget virkeligt, det er jo det, som egentlig er livet.

En anden mand kom ind. — Cliff, nu er der tre mennesker, der venter. Cliff kiggede på uret. — Tak, det er nogen jeg har aftalt møde med. Jeg er klar om tre minutter.

— Jeg har ændret mig en hel del med hensyn til mit arbejde. Jeg er begyndt, at tage det mere og mere alvorligt. Jeg får altid en liste over dem, jeg skal træffe — og hvorfor. Jeg tænker meget mere, end før i tiden. Blandt andet over vor tid, og hvad der skal ske med os. De har ikke fundet et middel mod kræftlidelser, men de forsøger at sende mennesker til månen. Jeg plejede at frygte bomben. Ja, jeg plejede at gå omkring med en fornemmelse af undergang. Men jeg lever efter biblen, og jeg har læst i den, at vi ikke skal frygte den slags ting. Døden kommer, når den selv vil, og vi må tro og vente.

— De havde ret, alle disse mennesker, som sagde, at han var flink; en charmerende og ærlig ung mand.

GITTE MANGLER PENGE

Gitte er fattig som en kirkerotte. Det mener hun ihvertfald selv. Grunden til Gitte's utilfredshed er skattevæsenet. Hun må betale skat både i Tyskland og Danmark, og kun en minimal del af hendes penge er tilbage, når skattevæsenet har taget, hvad de skal have. Derfor tænker Gitte på at skifte statsborgerskab, og fra sin 21 års fødselsdag blive tysk statsborger.

Det er ikke kun i Tyskland og Danmark, at Gitte har succes. Hun har indsundet en svensk version af succes'en „Lille dukke”. Pladen røg straks på Sveriges hitliste.

Midt i en pigtrådstid VED TORBEN HOYER

... eller skulle vi kalde det MIDT I EN LOLLIPOPSTID! Det er det ihvertfald for undertegnede, der netop i disse dage kan fejre 1 års dagen for sin tilknytning til „Danmarks juniorlandshold i pop”, som Sveriges Radio ynder at kalde Jørgen, Torben og Poul.

Det er ikke så lidt, der er sket i løbet af dette år. Det mest betydningsfulde er vel nok, at Jørgen og Torben begyndte at komponere og tekste deres egne melodier. Det startede sidste som-

Den sport, de dyrker ivrigst i øjeblikket, er svømning, mini-golf og bowling — af ganske naturlige grunde, fordi de hele denne sommer turnerer i de svenske folkeparker, og kun af og til har tid til at holde ind ved landevejen. Torben og Jørgen er meget dygtige svømmere, Jørgen er vandhund, der blæser på, hvor koldt, hvor dybt eller hvor farligt, mens Torben er lidt mere forsigtig, men ellers lige så stærk, når han endelig kommer i. Poul trives så absolut bedst på landjorden, hvor han til gengæld ofte fører i bowling og golf.

Mens vi lige til oktober skal okse rundt i folkeparkerne, sker der også andre ting omkring Lollipop's. I disse uger udsender man to singler i U. S. A., medens LP'en den første uge i Skandinavien blev solgt i 1500 ex. I Finland tilrettelægges man i øjeblikket en uges gæstespil i september, medens man i København planerer én enkelt koncert til efteråret.

Når dette skrives er lidt mere end den første af de 5 park-måneder gået, og den er gået alle tiders. Stopfulde parker, skrigende piger og larmende drenge, masser af fornøjede voksne møder Lollipop's ihverenkelt by. Hvad der egentlig foregår, når drengene lodses ud i deres egen blå Chevrolet Impala, vil jeg ikke forsøge på at beskrive — det kan kun opleves. Men ih, hvor er det varmt, og sikke armmuskler man får af det!

I denne første måned har vi med hånden på hjertet ikke én gang været udsat for at have standset vognen, gået ind i en forretning, et hotel eller en restaurant uden at samle opløb. Forleden forsøgte drengene at skjule sig i menneskemassen i det 700 års jubilerende Ørebros hypermoderne friluftsbad. De troede ikke de ville blive genkendt uden tøj på. Men i løbet af et kvarter måtte vi skyndsomt tage flugten forfulgt af det halve af badet!

Om man ikke bliver træt af det? Lidt, ganske lidt — for det har nu en fantastisk charme alligevel — synes både LOLLIPOPS, som sender mange hjertelige hilsner, og —

Torben Hoyer.

mer med en sang, der først hed: „I'll Never Forget You”, men siden blev døbt om til „Do You Know”. Første gang jeg hørte den var på toiletet i Leifsgade 6, hvor Torben havde søgt tilflugt med sin guitar, fordi Jørgen var ved at skrive en helt anden melodi i drengenes værelse.

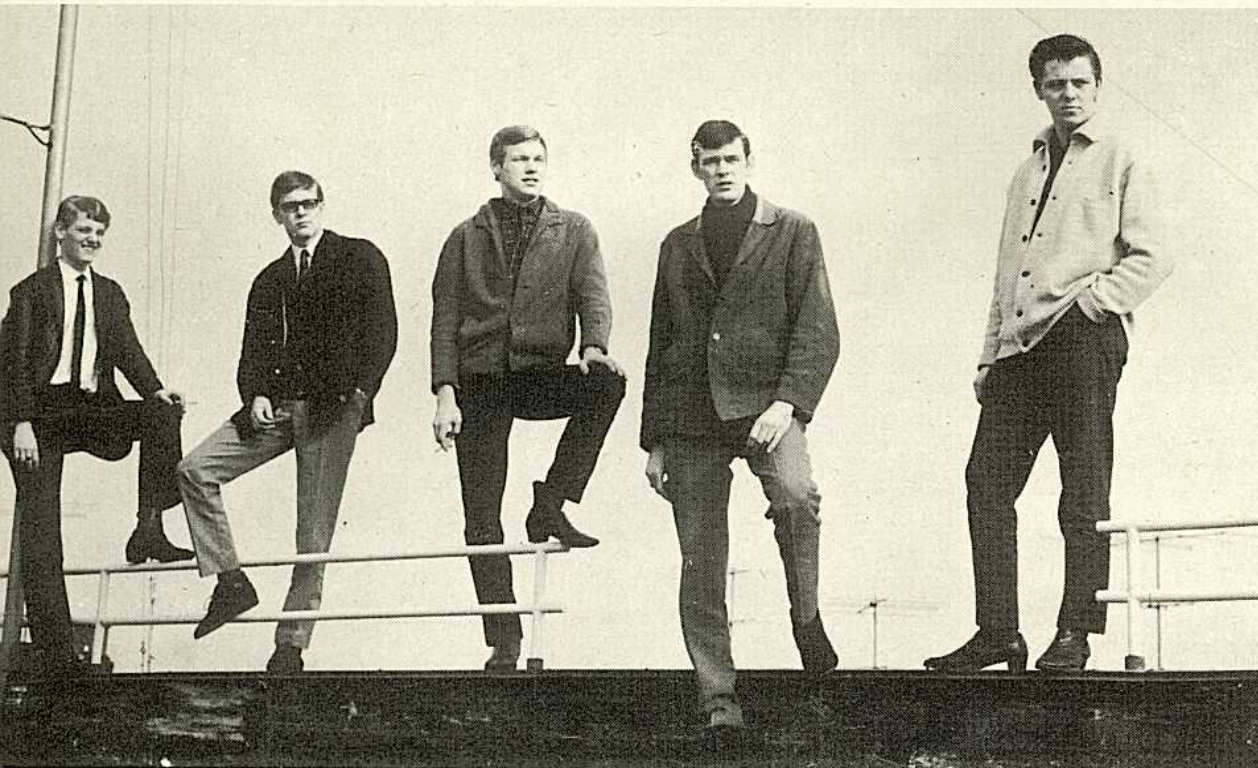
Idag har Jørgen og Torben skrevet ca. 30 melodier. 14 af dem er netop udkommet på Lollipop's første LP, „Do You Know ... The Lollipop's?”. I øjeblikket ligger drengene inde med 6-7 melodier som bare venter på at blive indspillet, når pladestudierne igen åbner efter sommerferien. I øjeblikket arbejder de to drenge på at starte deres eget musikforlag, som kommer til at hedde JOTO MUSIC (Jørgen Og Torben Music).

En anden betydningsfuld ting, som er sket, er at Lollipop's er blevet langhårede. Selv Torben, som længe stod imod, svigter nu klipperen mere og mere, Poul har hår, så tre kvinder ville blive lykkelige for at dele det, mens Jørgen holder sig til en mere kultiveret musketer-frisure. Ældre er de jo også blevet, og det har kun været en fordel. Barnestjernernes tid synes at være forbi, hvorimod større og større interesse samles omkring de yngste teenagere.

Konfirmationen den 11. april i Hans Tausens kirke var et kapitel for sig. Ingen begræd, at Jørgen og Torben forlod barneskoene, meget større var fansnes begejstring over, at deres idoler var på vej til at blive små voksne mænd. Og det er de. Torben og Jørgens fælles interesse for model-krigere er gradvist blevet afløst af interesse for mere voksne ting, såsom piger, arbejde og sport.

SOMMERTUR I

The Sharons. Fra venstre Erik Valdeir, Poul Bjelke, Lars Tolsgaard, Johan Lind og Jan Raun.

◀ The sharons

Vi har hørt The Sharons. Vi synes, det er Jyllands bedste poporkester. Det hører afgjort med i toppen af danske orkestre. De fem fyre fra Esbjerg har været professionelle siden januar i år. De har netop været i Norge på turné. Her havde de en formidabel succes. De har lavet en plade deroppe og været i TV. I Danmark har de lavet to plader og været på TV-skærmen i en ungdomsudsendelse fra hjembyen.

Orkestret består af Erik Valdeir, 18 (single), Poul Bjelke, 18 (trommer), Lars Tolsgaard, 22, (rytme), Johan Lind, 24 (sanger) og Jan Raun, 19 (bas).

Musikalsk er The Sharons i topklassen. Hos vesttyskerne har de været den store succes. Den ene gang efter den anden får de tilbud dernede fra. De har bl.a. spillet i månedsvi i Frankfurt am Main.

Tony & the Diamonds ▶

De fem dygtige musikere fra Randers vandt i januar Jyllandsmesterskabet i Beatmusik 1965 og en måned senere placerede de sig på andenpladsen i konkurrencen om DM i Beatmusik 1965 ved et show i Tivolis koncertsal.

Orkestret har spillet sammen i to år. De har netop indspillet en plade på det jyske selskab Beat Record.

Sangeren, som hedder Tony Lindbjerg er 20 år. De øvrige medlemmer i gruppen er Aage Pedersen, 19 (single), Tommy Jensen, 20 (rytme), Erling Roest, 23, (bas) og ved trommerne Erik Husum, 18 år.

Tony and The Diamonds. (Fra v.): Erik Husum, Tommy Jensen, Tony Lindbjerg, Erling Roest og Aage Pedersen.

◀ Master Joseph and his Disciples

Sangeren i dette solide, jyske orkester hedder Steffen Berg. Han er 20 år, og da han blandt vennerne i Århus fik tilnavnet „Master Joseph“, valgte gruppen, for hvem han står som leder, at holde sig i stilen og kalde sig disciple.

Gruppen har spillet sammen i godt et halvt år. De kom således ret sent med, men gruppen har formået at komme op på siden af de „gamle“ og mere kendte.

Gruppen er stærk, og de kan få jyderne til at flokkes fra nær og fjern.

Besætningen ser således ud: Palle Vinholdt 18, (trommer), Ole Berg, 17, (single), Carsten Rosgaard, 19 (bas) og Jens Erik Jacobsen, 21, (rytme). Dertil kommer altså the Master himself.

Master Joseph og hans Disciple. (Fra v.): Carsten Rosgaard, Ole Berg, Palle Vinholdt, Jens Erik Ja-

Danny and the Royal Strings

Et af provinsens populære grupper, Danny and The Royal Strings fra Nykøbing Falster, fik for få måneder siden deres debutplade på markedet på mærket Odeon. Pladens to sider „Come right back” og „Promise you'll do” var begge komponeret af orkestrets rytmeguitarist Birger Nielsen. Pladens første oplag blev udsolgt på få dage. Andet oplag er netop solgt ud, og tredje oplag er gået i produktion. Et imponerende resultat for en debutplade.

Arsagen skal nok først og fremmest søges i den store popularitet, Danny and the Royal Strings nyder på Sjælland og Lolland-Falster. Som Storebælt skiller de jysk-fynske orkestre fra de østlige Danmark har bæltet også i nogen grad skilt Dannyerne fra det vstdanske popmarked. Ufatteligt, eftersom orkestret ubetinget er det bedste på denne side Storebælt udenfor København. Det er kun blevet til en enkelt Jyllandsturné.

Orkestret startede i januar 1963. I sin nuværende form — hvor navngiveren Danny har forladt gruppen — stammer orkestret fra januar 1965. Besætningen er i dag følgende: Lars Stryg, (single), Ole Nielsen (bas), Birger Nielsen (rytme og sang) og ved trommerne Jes Pedersen.

Danny and The Royal Strings: (bagest fra venstre) Jes Pedersen, Lars Stryg og Ole Nielsen. Knælende: Birger Nielsen.

Les Amis: Erik Johansen, Palle Jensen, Steen Andersen og siddende Henning Nielsen.

Les Amis

Nogle vil huske, at trommeslageren i Les Amis, Erik Johansen, netop da Peter Belli-striden var på sit højeste, blev tilbudt 70.000 kr., dersom han ville gå med rivalerne i to år. Mange ville være faldet på maven for et sådant tilbud. Erik gjorde det ikke.

— Jeg sætter kammeratskabet over penge. Vi har det godt indbyrdes i vor gruppe, sagde han som svar på tilbuddet.

Les Amis er fransk og betyder „vennerne”. Erik viste sig at svare til orkesternavnet.

Siden de smilende fynboer i januar 1964 vandt ugebladet „Ude og Hjemme”'s konkurrence om Danmarks-mesterskabet i pigtråds musik har gruppen ikke haft en ledig lørdag.

De har spillet snart sagt overalt i Jylland og på Fyn, samt i Flensborg, Rendsburg og Kiel. De har medvirket i forfilmen „Hit House”, modtaget tilbud fra samme etablissement, men sagt nej tak på grund af deres daglige arbejde. Derimod har det knebet for dem at slå igennem i popklubber o.l. på denne side Storebælt. Det lille stykke vand skiller mere end mange tror.

Les Amis's sejr i kampen om danmarksmesterskabet var fortjent. Les Amis er et af Danmarks bedste orkestre. Besætningen er lidt anderledes end dengang.

Dengang var man fem. Nu er gruppen kun på fire. Palle Jensen, 19, spiller rytme og synger. Henning Nielsen, 19, spiller single, Steen Andersen, 19, spiller bas og Erik Johansen, 18, slår trommeskindene.

Plade? De blev lovet én, da de vandt DM. Den skulle indspilles på Triola, men det blev ved snakken. De har altså klaret sig alligevel.

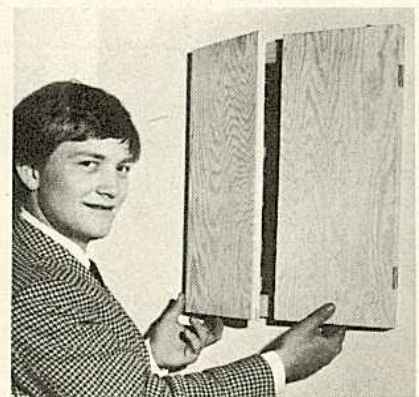
Rudolf Hansen fra Defenders viser hvordan det færdigsamlede „Idolspejl“ ser ud. Bemærk den pålagte hylde.

Lagde I mærke til forsidebilledet? Ellers blad tilbage og kig på det. Det er Rudolf fra The Defenders, som nyder sit udseende i spejlet, mens Jens, Flemming og Ken betragter hans anstrengelser med at få krøllerne til at sidde.

Men læg især mærke til spejl og hylde. Det hele er nemlig et nyt smart teenage-møbel, som BEAT har ladet tegne og fremstille specielt med henblik på sine læsere.

Vi har lige siden BEAT startede modtaget en mængde forespørgsler fra læsere, som ville have tips om smarte ting at hænge op i deres eget værelse, så dette ikke lignede far og mors eller de ældre søskendes.

„Idolspejlet“ er svaret. „Idolspejlet“ ser smart ud. Det er let at placere. Det er praktisk. Det har talrige anvend-

Sådan ser „Idolspejlet“ ud, når det kommer med posten. Sådan kan det lukkes, når I ikke bruger det.

Når sidefløjene slås ud, kan der klistres billeder i siderammerne. Rudolf viser desuden, hvordan den løse hylde let og fikst lægges på plads.

DEFENDERS HYLDER IDOL-HYLDEN

Spejlglasset er prima, prima, uden de grimme knaster og ujævnheder som kendes fra dårlige kvaliteter.

På begge sider af spejlets fyrretræsramme sidder en sidefløj på hængsler. Når I modtager spejlet, er disse fløje lukkede (se det lille billede midt på siden). Med to vinkelkroge hænges spejlet op på væggen. Når I åbner de to sideklapper (se nederste billede) har I foruden spejlet to rene fyrretræsplader. I kan lade dem stå rene og ubehandlede, I kan male dem i festlige farver — eller I kan, som Rudolf, klistre jeres idolbilleder ind i klappernes smukke rammer. Højden passer nøjagtigt til to forsidebilleder over hinanden eller til ét midtsidebillede (f. eks. det af P. J. Proby i dette nummer).

Men — se stadig nederste billede — „Idolspejlet“ har endnu en anvendelsesmulighed. Med i pakken følger en skræt afskåret, løs fyrretræshylde. Den passer med falser lige til at lægge

fast ned over de to halvåbne sideklappers bundramme. Ein, Zwei, Drei, har I en smart teenage-toilethyld, hvor pigerne kan lægge pudderdåse, læbestift, kam og børste, hvor drengene kan tømme deres lommer om aftenen, eller hvor I bare kan sætte et lys i stage eller en lille vase med et par blomster.

Spar et par biografbilletter eller spring et par uger over med nye plader, så har I penge til et smart „Idolspejl“.

Der går ca. 5 dage fra I sender kuponen ind, til spejlet kommer. Husk at fortælle jeres mor eller jeres logivært, at postbudet kommer med en pakke til jer, så de ikke lader det gå retur. Det ville være for ærgerligt.

Prisen er for „Idolspejlet“ og den løse hylde 54 kr.

Send kuponen herunder (eller en afskrift) til „BEAT“, Gasværksvej 10 A, København V, og husk at mærke kuverten „Idolspejlet“.

RILLE-RACE

Pladenyt om

nye plader

Tamla Motown er navnet på et amerikansk pladeselskab, der udelukkende har farvede kunstnere i sin stald.

Det er et af Amerika's yngste pladeselskaber. Sin ungdom til trods er Tamla Motown i de sidste år vokset til at være Amerika's tredje største pladeselskab. Tamla Motown har udsendt sine første plader i Danmark.

Hensigten med Tamla Motown er at danne et modstykke til Englands Liverpoolsound, som en overgang helt tog pusten fra den amerikanske gramofonindustri. De mest kendte af Tamla Motown's navne herhjemme er The Supremes, der har været på hitlisten med „Where did our love go“ og „Baby Love“. Blandt Tamla Motowns andre kunstnere er: Martha and The Vandellas, The Temptations, The Miracles, The Contours, Earl van Dyke, Kim Weston, Brenda Holloway, The Velvettes, The Supremes, The Marvlettes, Marvin Gaye, Stevie Wonder, The Headliners, Four Tops og mange andre.

Stasera No

For at præsentere „The new sound from Detroit“ har Tamla Motown udgivet en LP „The Motortown Revue“ med nogle af deres kendeste kunstnere.

LP'en er en live-recording, optaget klokken ni om morgenen i Detroit's Fox Theatre. Den består af ialt 14 numre med The Temptations, sangerinden Kim Weston, bluessangerinden Mary Wells, sangeren Marvin Gaye, pigegruppen Martha and The Vandellas, den 13 årige blinde Stevie Wonder og gruppen The Miracles. Pladen er sprængfyldt med atmosfære, og et veloplagt publikum får kunstnerne til at yde deres bedste.

Særlig tre numre kan fremhæves. Det er: Martha and The Vandellas med deres store amerikanske hit „Heat Wave“, Kim Weston med „He's alright“ og Stevie Wonder i sin version af „I call it pretty music, but the old people call it the blues“.

Tamla Motown har på plademærket Stateside udsendt The Supremes follow-up til succes'en „Baby Love“.

A-siden „Stop! in the name of love“ minder en del om deres tidligere hits, men alligevel specielt. Det er en god melodi, som bliver udmærket sunget af The Supremes. B-siden er en romantisk sang, dog ikke så god som den anden side. The Supremes nyeste single „Back in your arms again“ ligger på USA's top ti.

Casey Jones and The Governors: „Don't ha ha“ LP. (Golden 12)

Casey Jones og hans gruppe er et orkester, som uden at være kendte i deres hjemland England, har haft et kæmpehit i Tyskland. Det var med melodien „Don't ha ha“, som blev titlen på deres første LP. Foruden titelmelodien indeholder LP'en 13 gode numre, som svinger fra den romantiske „So long baby“ til det gamle rocknummer „Dizzy miss Lizzy“. Blandt de mere kendte numre kan nævnes: „Love potion No. 9“, „Slow down“ og „Too much monkey business“.

Bedste nummer på pladen er „Can't judge a book“.

The Beethovens: „Long live Beethoven“, „I got my m-jo working“ (Columbia).

„De danske Beatles“ anden plade er ikke noget at råbe hurra for. Som aside har orkestret selv komponeret „Long live Beethoven“. Det er blevet til en mellemting mellem „Hello Josephine“ og „Roll over Beethoven“.

B-siden hedder „I got my mojo working“, som næsten alle danske grupper har på repetoiret.

Cliff Richard: „Look in my eyes Maria“, „Where is your heart“, „Maria“, „If I give my heart to you“. (Columbia).

På denne EP synger Cliff Richard sange fra filmene „Moulin Rouge“ og „West Side Story“. Det er fire stille melodier, som bliver pænt sunget af Cliff.

Hans version af „Maria“ er ikke den bedste, der er udgivet, men dog værd at lytte til. Bedst på denne LP er „Where is my heart“.

Jan og Kjeld: „Candy-Girl“, „Stasera no“ (Ariola).

Det synes for Jan og Kjeld, som om det danske publikum svigter dem, i takt med at antallet af fans i Tyskland stiger. Deres nyeste plade er da også indsunget på tysk. „Candy-Girl“ er den melodi, der falder bedst i de danske teenagers smag. Det er en engelsk-minded melodi med tysk tekst. „Stasera no“ er derimod en typisk tysk popting. Det er bemærkelsesværdigt, at Jan og Kjeld på denne plade ikke spiller på banjo.

Johnny Reimar: „En helt ny start“, „Den glade vise“. (Philips)

Johnny Reimar's follow-up til „Lille fregnede Louise“ er en frisk melodi i Johnny Reimars specielle stil.

Bagsiden „Den glade vise“ er, som titlen siger, en meget visepræget melodi.

De danske pigetrådsorkestre vil ikke længere nøjes med at indspille singleplader. Nu er det, at have indspillet en LP, blevet et prestigespørgsmål. Hidtil har kun to danske grupper indspillet en LP, nemlig The Danish Sharks og The Rocking Ghosts, men der er flere på vej.

Sir Henry and his Butlers har netop indspillet de sidste numre på deres LP.

The Hitmakers er ligeledes færdige med indspilningen af deres.

The Rocking Ghosts er igang med deres anden LP.

Melvis and his Gentlemen, Madora og The Defenders er igang med deres første.

KUPON

Undertegnede bestiller hermed stk „Idolspejl“ med hylde à kr. 54,-. Jeg er indforstået med, at beløbet opkræves ved modtagelsen sammen med protoen, kr. 3,50 pr. stk.

Navn

Nøjagtig adresse

IDENS OP EKST

Indsunget af The Beatles
Tekst og musik Jackie de Shannon

When you
walk in
the room

I can feel a new expression on my face,
I can feel a glowing sensation taking place,
I can hear the guitars play the hit tunes,
Everytime that you walk in the room.

I close my eyes for a second and pretend
it's me you want,
Meanwhile I try to act so nonchalant.
I see a summer's night with a magic moon,
Everytime that you walk in the room.

Baby, it's a dream come true,
Walking right along side of you.
Wish I could tell you how much I care,
But I only have the nerve to stare.

I can feel a something pounding in my
brain,
Just anytime that someone speaks your
name.
Trumpets sound and I hear thunder boom,
Everytime that you walk in the room.
(Repeat last line twice more.)

Danske FANKLUB- adresser

Sir Henry and his Butlers' Fan-Club
v/ Kurt Andreasen
Nørreparken 12
Frederikssund.

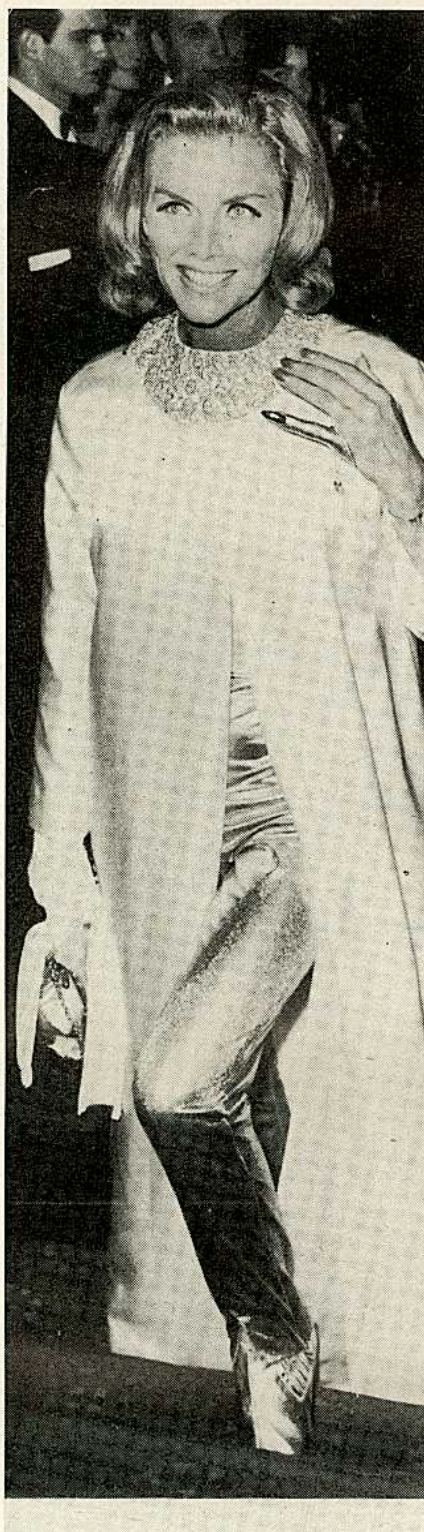
The Joe E. Carter's Group's Appreciation
Maltagade 3 b
Kbhvn. S.

Dusty Springfield Fan-Club
Postbox 102
Kgs. Lyngby.

Rolling Stones anti Fan-club
v/Mogens E. Nielsen
Nymarksvej 146
Fredericia.

The Lollipops International Fan-club
Islands Brygge 27
København S.

Der er oprettet en sammenslutning for alle
landets fan-klubber. Sammenslutningen har
allerede forbindelse med mange fan-klubber,
og der er blevet oprettet en afdeling i Sverige.
Interesserede fan-klubber kan skrive til:
Club Union Secretary
Joh. Kellersvej 35
København SV.

Honor Blackman som
spiller «Pussy Galore»
i den seneste James
Bond-filmen «Gold-
finger».

Optagelse i denne rubrik koster 2,50
kr. i frimærker, som indsendes til
BEAT, Gasværksvej 10 A, København
V. Kuverten mærkes „BEAT's Brev-
klub”.

Johnny Jørgensen, Blågårdsgade 31,
1., København N. Idoler: Cliff, Stones.
Ønsker brevveksling om alt.

Kirsten-Marie Sloth, Svankjær pr. Bed-
sted, Thy. Idoler: The Beatles. Ønsker
brevveksling om alt.

Hvem er jeres TOP-IDOL?

Beat modtog endnu en gang bunker af brevkort,
udfra hvilke idolbarometret er stillet op.

Det er en overraskelse at Peter Belli og Les
Rivals atter holder en sjetteplads. Det er ligeledes
overraskende at The Rocking Ghosts er med i
stedet for Sir Henry and his Butlers.

Vinderne af ugens plader:
Birgit Olsen, Blichersvej 111, 3., Helsingør
Beate K. Poulsen, Vegavej 7, Århus C
Anna Jørgensen, Lindegårdsvej 1, Frederikshavn
Anne Nielsen, Blegdammen 7, Kalundborg
Lena Jensen, Strandvej 147, Hellerup.

Da flere har spurgt, skal vi gentage:
Skriv åbent brevkort til:

„Idolbarometret”
BEAT,
Gasværksvej 10 A,
København V.

og husk: På kortets hvide side må kun stå
hvilket navn du stemmer på til idoltoppen.

I må f. eks. gerne stemme på eet medlem i
en gruppe (f. eks. Paul McCartney).

IDOL

1	BEATLES	B
2	ELVIS PRESLEY	A
3	ROLLING STONES	R
4	CLIFF RICHARD	O
5	THE KINKS	M
6	PETER BELLI ET LES RIVALS	E
7	P. J. PROBY	T
8	THE DEFENDERS	E
9	THE ROCKING GHOSTS	R
10	LOLLIPOPS	!

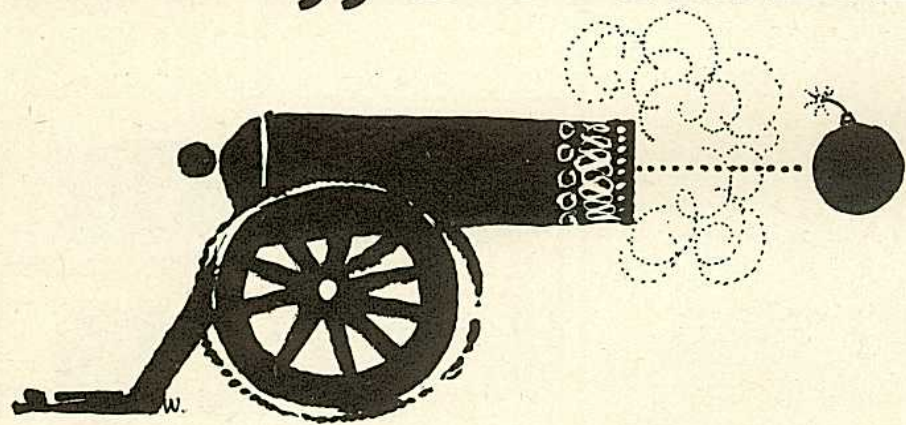

George Harrison og Patty Boyd, som George mødte under indspilningen af „A hard day's night“, er stadig lykkelige sammen. Her er de fotograferet under en spadseretur i en af Londons parker. (t.v.)

Paul McCartney, også kaldet „kordrengen“ eller „darling Beatle“, får tusindvis af breve, hvor man beder ham om ikke at gifte sig med Jane Asher. Ikke desto mindre går de stadig sammen. Her ser vi Jane Asher på besøg hos Paul McCartney under indspilningen af deres anden film „Help“. (nederst til venstre)

Trommeslager Ringo Starr kysser her sin kone Maureen Starr. De er lykkelige over den ventede baby i oktober måned. Ægteskabet synes ikke at have spoleret Ringo's popularitet. (nederst til højre)

DE „GAMLE“ MESTRE

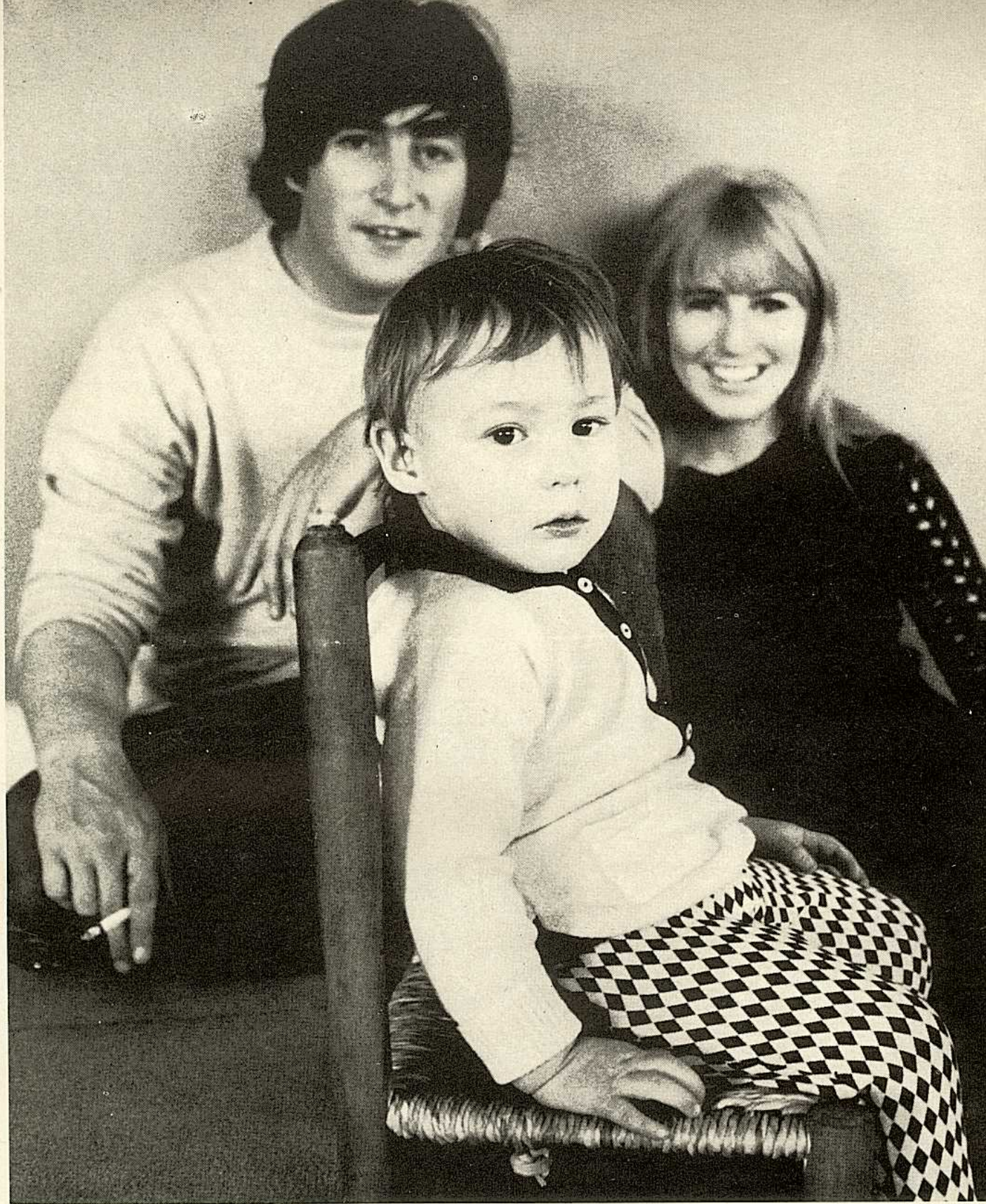

& DERES PIGER...

BEATLES

BABY

Hos Beatles er der et varmt sammenhold. Her hører de ægte følelser og pigerne, som de holder af, til. De er en del af dem. De bliver ved med at være der, på trods af deres forjagede liv i berømmelse og eventyr. Kom med og mød disse piger — de er udvalgte blandt tusinder til verdens fire mest berømte drenge.

Beatles' piger har næsten lige så meget tilfælles som drengene selv.

JANE ASHER er først og fremmest den professionelle skuespillerinde. Da Paul første gang mødte hende, var han bange for, at hun ikke var interesseret i ham. Hun, der var en sophisticated Londonpige, og han en dreng fra Merseyside. Han er en anden, når hun er i nærheden, og de ses ofte i deres yndlingsklub, The Ad Lib Club i London. Hun kan lide at gå i lange kjoler, særligt en af sort fløj.

Ligesom Paul drikker hun coca cola — for det meste ren, men somme-tider med whisky, cognac eller vodka i. Eller hun drikker portugisisk Rosé vin. De kan begge lide bøf sandwich. De bryder sig ikke om at være i rampelyset. De danser sjældent, men foretrækker at sidde og holde i hånden og snakke.

CYNTHIA LENNON er den søde, stille pige. Hun gennemskuer fupmagere, men hun siger ikke meget.

Da hun mødte John i Liverpool, havde hun kort, krøllet ganske almindeligt hår. John fik hende overtal til at lade det vokse og få det afbleget. Han overtalte hende også til at få enkelt, men dyrt tøj fra de eksklusive modehuse.

Hun er meget sky, og han har altid holdt hende borte fra rampelyset. Hun

har det bedst, når de er alene ude på en intim restaurant. Eller når de er hjemme sammen med deres søn Julian.

Venner siger, at Cynthia har en stor indflydelse på John. Hun går op i alt, hvad han laver, og er en trofast hustru og mor.

MAUREEN STARKEY, mellem venner Midge, eller Mo, er også sky og stille. Hun har store øjne, er lys i huden og klæder sig meget i sort. Hun køber ofte tøj sammen med Jane Asher. Maureen og Ringo mødtes i Old Cavern tiden.

Hun siger, at hun ikke kan lave mad, bortset fra en ret med æg. Hun kan ikke lide journalister. De følger hende overalt. På deres bryllupsrejse til Hove havde en fotograf slået sig ned på den anden side af vejen og var der dag og nat. Hun tager ikke med på turneerne, men bor for det meste hos sin mor i Liverpool. Hendes far er skibssteward og sjældent hjemme.

Den første Beatle-baby får her debut på billede i Danmark. Far til den 2 1/2 år gamle John Julian Lennon er John Lennon, Beatles' leder. John og hans kone, Cynthia Lennon, er stolte af deres baby.

PATTIE BOYD var ikke en Beatles fan, da hun blev udvalgt til at være en af pigerne i „A Hard Day's Night“. Men det varede kun nogle få uger, for George var hendes store idol.

Hun er en yndig pige og en succesfuld model, som person er hun endnu mere tiltalende end på fotos. Det varede lidt, inden hun blev accepteret af de andre Beatles piger. Beatle-menneskene er altid på vagt, når nogen kommer ind i deres omgang. Men hun er helt igennem en sød pige, og det varede ikke længe, før hun var med.

Pattie er ikke den huslige type, men foretrækker at være ude en aften med George. Hun kan bedre lide at danse end han, men er ivrig efter at gøre ham tilpas.

Skriv til...

Sir Henry
Beat
Gasværksvej 10 A
Kbh. V.

PETER HVAD

Er der mulighed for, at Peter Belli kommer ind i Hit House og spiller?
Peter-fan

Nej. Peter spiller ikke, han synger kun.

FAN-CLUB

Hvordan starter man en fan-klub? Skal man have nogen bestemt alder? Jeg fylder 16 år den 27. maj.
Oluf Iversen, Vejle.

Til lykke med fødselsdagen. Ang. Fan-klubstart skulle du skrive til en, der allerede har startet en fanklub. Han kan meget bedre give dig fiduserne, f. eks. Fab Fan Club, Maltagade 3 B, København S.

SKRIVELYST

Hvad skal man skrivetil et engelsk pigetrådsorkester?
Marianne

Det afhænger jo i høj grad af, hvad du vil fortælle dem — og have at vide.

SPIL SELV

Vi er tre piger, der vil starte et pop-orkester. Kan du finde på et godt navn til os. Vi kan ikke selv finde på noget.
Beundrer

Hvad med: Cool Cox Cinders?

NATTELIV

Er det rigtigt, at du ligger med curler i håret om natten?
P. S.

Jeg ligger ikke med noget som helst om natten.

LOYAL

Hvem er Peter Bellis veninde?
Belli-fan

Peter og jeg har den aftale, at vi om hinanden kun fortæller, at vi ingenfant pige har. Det kunne også let nå at blive uaktuelt, før BEAT udkom.

OLE!

Vi er to piger, som gerne vil vide, om dit fornavn er „Ole” eller „Henry”?
Dorthe og Gitte

Jeg har lovet min manager, Niels Hastrup, ikke at afsløre, at jeg i virkeligheden kun hedder Ole Bredahl.
Sir Ole

AUTOGRAFER

Må jeg bede om billede og autograf af dig? Jeres sidste plade er smadder-god.
Zenita Woo, Hillerød.

Dette er et svar til mange: Ang. autografer må I skrive til vor manager Niels Hastrup, Nylandsvej 51, København F.

AL BEGYNDELSE ER SVÆR

Vi er tre drenge, der har dannet en popgruppe. Hvor skal vi begynde hende?
Johnny Sørensen,
Immanuelsvvej 22 B,
Kolding.

Nu starter jeg med at sætte din adresse i BEAT, måske så nogen til skrivemed tilbud.

FRIERFØDDER

Jeg er en pige på 13, som er forelsket i en på 14. Vi går hver aften udenfor landsbyen og frier. Nu har han narret mig. Hvad skal jeg gøre?
P.H.

Lade som om, du har glemt ham. Så skal du se ham komme sturtende.

UMULIGT

Jeg vil gerne vide ... Jeg vil gerne have direkte svar, uden at det kommer i BEAT. Alix Pedersen, Nekso.

Kære Alix. Det er umuligt for os at svare privat. Det tager såmænd i forvejen meget tid at gå alle brevene igennem og sortere de bedste fra. Derfor, lad også være at sende frankerede svarkuverter. Vi kan ikke overkomme personlige svar.

SPØGELSERNE

Hvor er The Rocking Ghosts fra?
Eva Møller
Fruekirkestræde 5,
Odense

De er fra Valby.

PAS PÅ TAKTEN

Vi er to piger, der tænker på at starte et orkester og vil derfor gerne vide, om vi i begyndelsen skal nøjes med to guitarer eller vi skal have nogle trommer til at få takten frem med.
N og N

Hvis I sparer trommerne, vil I muligvis kunne starte en helt ny stil. Det er i hvert fald ikke forsøgt før.

LOLLIPOP

Hvem synger „My boy Lollipop”?
Knud Johansen
Guderup

Den er Millie's kendingssang.

SKRIV til beat

KÆRE BEAT

Var det ikke muligt, at vi, der køber bladet også kunne få lov at se, hvordan I sætter det sammen, og hvordan det bliver lavet.

Jette Frederiksen
Michael Beringsvang 7
Hvidovre

Desværre kan vi vel ikke opfylde dette ønske for alle læsere. Men vi har gjort det for Jette. Vi har inviteret hende til at opleve „En dag på BEAT”. I næste nummer vil Jette selv fortælle om sit indtryk.

KÆRE BEAT

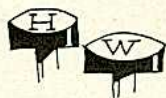
Hvem er egentlig „chef” på BEAT?
„BEAT-læseren”

Redaktoren: Som I ser overstil venstre på side 3 er det jo mig, der bestem...

Sekretær: frk. Pallesen: ... Ja, og hvem er det, Dekommer rendende og spørger om, hvad De nu skal, og

Torben Jørgensen: Se, når det kommer til stykket, må jeg jo gerne tage affære, og så...

Postbudet: Chef? Det er mig. Hvis jeg ikke kom med de mange breve fra BEAT's læsere, kunne redaktionen slet ikke lave så godt et blad. Redaktoren siger altid: m.h.t. BEAT er det læserne, der bestemmer!

KÆRE BEAT

Så lykkedes det at få et dansk popblad uden reklamer. Men kunne BEAT ikke bringe et billede af John Lennon med kone og søn. I det hele taget ser vi alt for lidt til Beatles-gutternes familie.
John-fan

Vi skal prøve. Men det er forbistret svært at komme Beatles-familierne på nært hold.

KÆRE BEAT

Jeg synes, BEAT bliver bedre og bedre. Jeg er især glad for, at bladet er holdt op med sine rygte-historier, f.eks. den om „Beatles opløses” og „Elvis er færdig”. Hvis så historierne havde passet, var det helt i orden. Men nu synes man altså også at have forladt den linie.
BEAT-fan (igen)

Man skal lære så længe, man lever. Vi her inde på BEAT har lært at lade være med at tro på alt, hvad man fortæller os fra „pålidelige kilder”.

KÆRE BEAT

Er I eller „For Teenagere” skæve på'en? I har skrevet at Sys Gregers har indsunget „Lille Dukke”. I radioen hørte jeg Gitte Hænning syng den.
B.B.

Både radioen og vi kan gå lige. Både Sys og Gitte har indsunget „Lille Dukke”.

KÆRE BEAT

Vil De sende mig oplysninger om The Rolling Stones og The Beatles.
Claus Bjerregaard

Vi synes selv, vi er helt flinke til at bringe stof om både Stones og Beatles. Vil du vide yderligere, vil vi anbefale dig at skrive til en fanklub. I BEAT nr. 6 og 7 kan du finde adresserne på de fleste af dem.

KÆRE BEAT

Hvem er egentlig „Danmarks Rolling Stones”, Joe. E. Carter's Group eller The Bellies fra Holbæk, som Anders Dahlerup ved Rolling Stones-koncerten i Odense præsenterede som D.R.S.?
Den nysgerrige

Joe E. Carter's Group vandt 13/3 1965 en konkurrence i Tivolis Koncertsal, „Hvem bliver Danmarks Rolling Stones?” Jørgen Mylius har i overrigt svaret på samme spørgsmål i en af sine udsendelser, hvor han oplyste at Carter's var de „rigtige”.

KÆRE BEAT

Når De kan bringe et farvebillede af agent 007 Sean Connery, kunne De så ikke også bringe Antony Perkins i farvebillede?
Perkins-tilbeder

Teoretisk kunne vi såmænd godt.

KÆRE BEAT

Hvorfor skriver I ikke om Brian Poole an The Tremulous samt den fantastiske gruppe „Crazy Rockers”?
Pool e-fan

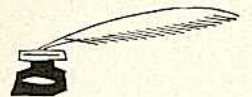
Ja, det har vi vist forsømt. Men så må vi tage os sammen.

KÆRE BEAT

Hvilke tilladelser skal man have til at holde et popbal i et forsamlingshus i en lille stationsby?
Lone

Forst og fremmest skal man have politiets tilladelse, hvis der er tale om et offentligt bal. Men der gælder så forskellige regler i de forskellige områder, at det klogeste, man kan gøre, er at spørge forsamlingshusets vært.

Men pas på Lone. Dette at holde popbal lyder så let, men det kan blive en dyr historie, hvis det laves forkert, så der ingen kommer.

KÆRE BEAT

Kunne vi ikke få et billede i BEAT af The Rocking Stones. De vandt pigetrådsfestivallet 1965 i Sønderborg.
Hilsen A. og G.

Hvis vi får et billede, vil vi meget gerne bringe det i BEAT.

KÆRE BEAT

Har det odenseanske pige-pigetrådsorkester Les Filles indspillet plade og hvilken?
P.P.

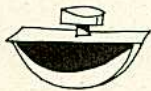
Nej, Les Filles nåede aldrig at komme på plade.

KÆRE BEAT

...Jeg ville gerne have flere løse farvebilleder, da jeg ikke nænner at klippe i bladet. Og så tak for den gratis plade. Den var virkelig god.

Bente Jensen,
Vindingevej 77 a, Roskilde

Vi kan godt se ideen med de løse farvebilleder. Men dels ville sådanne billeder fordyre bladet. (BEAT er stadig Danmarks billigste popblad i forhold til størrelse og sidetal). Dels ville bladet dog blive lidt trist, hvis vi tog alle farvebilleder ud og lagde dem for sig. Er der et billede, du er helt vild med at få op på væggen, kan du jo købe et ekstra nr. af bladet.

KÆRE BEAT

Jeg har hørt, at Cliff Richard vil holde op med at syng. Det er forhåbentlig ikke sandt?

Jannie Nielsen,
Husmandsvej 5,
Tåstrup

Jo, han holder op hver aften, når han går i seng. Men han begynder straks næste morgen igen. Og det bliver han ved med, så længe han overhovedet kan.

KÆRE BEAT

Vil De oplyse mig om adressen på radioens udsendelse „Efter Skoletid”

Kurt Olsen,
Håndværkervænget 3,
Greve Strand

Adressen er:
„Efter skoletid”,
Danmarks Radio
København V.

THE KINKS

beat

THE SUPREMES

beat

